

XI. Нѣщо за севлиевската българска община.

Отъ дълго време, вѣроятно отъ създаването на църквата „Св. Пророкъ Илия“ и първото българско училище, паралелно съ официалния турски градски общински съветъ въ Севлиево е имало, макаръ и не като официално установенъ и признатъ институтъ, и отдѣленъ български общински съветъ, членоветъ на който сж били избирани всѣка година или, по-право, сж били посочвани отъ оставащите по-състоятелни и влиятелни българи, защото въ избора не сж вземали участие всички.

Общинскитъ членове, които сж заседавали въ една отъ стаитъ на Хаджи Стояновото училище, сж се занимавали главно съ училищни и общински работи, а по нѣкога сж налагали на българитъ и известни задължения. Разбира се, че—както споменахме и по-горе—като свободенъ и публично неустановенъ институтъ, българския градски общински съветъ, при отказъ за изпълнение на поети задължения, не е могаль да налага никакви материални санкции. Неговитъ санкции сж били само отъ мораленъ характеръ.

За да види читателя по какъвъ начинъ е ставаль избора на общинскитъ членове, ще цитираме следния документъ, който притежаваме на ржка: „Долуподписанитъ вий граждане, въ днешното събрание избрахмы за общински членове следующитъ господа: Икономъ попъ Маринъ, Гатю Кънчевъ, Христо Дановъ, Иванъ Цачовъ, Недко Спирдоновъ, Димитъръ Чаръкчиевъ и Колчо Арабаджиевъ, които упълномощаваме да вършатъ и гледатъ както училищнитъ тѣй и нѣкой градски работи, за то подписваме. (следватъ подписитъ на Христо Спирдоновъ, Иванчо х. Ангеловъ и др.) Документътъ носи дата 10 юний 1873 год.

По-горе казахме, че членоветъ на севлиевския български общински съветъ, освенъ съ общински и училищни работи, сж се занимавали и съ налагане на известни задължения на членоветъ на българската община. Като на подобно задължение пъкъ ще посочимъ на следното съгласително, което носи името на севлиевската българска градска община и печата ѝ, както и подписитъ на всички по-видни и състоятелни българи: „Съгласявами се сички граждане съгласно и единодушно да запретиш на женитъ си да не носятъ жълтицигъ. И тѣй на когото жевата или дѣщерята носи жълтица, или на шията си, или на косжтж, този мжжъ